

PROSTOR

Březen—duben 2025

Masopust už avizoval jaro

Masopustní průvod městem Františkovy Lázně, který už tradičně uspořádala ZUŠ Jára Cimrmana v pondělí 3. března 2025, se opět těšil velkému zájmu veřejnosti. Na přípravě a vlastní realizaci se podíleli učitelé a žáci hudebních oborů, spolu s nimi také mladí divadelníci, výtvarníci a filmaři. Zajímavé a vtipně řešené masky se vyojily odpoledne před školou a odtud pak v průvodu za hudebního doprovodu učitelů ZUŠ se vydaly na cestu městem. První zastávkou byla radnice, kde je na schodech před vchodem uvítala starostka města Lenka Průšová, „povolila“ jim průvod a popřála hodně zdaru. Cesta pak pokračovala k Divadlu Boženy Němcové, hotelu Belvedere, restauraci Gruzie a poté průvod prošel Národní třídou k fontáně u Sadové kavárny. Kromě dobré nálady a veselí, nechyběly ani voňavé smažené koblížky, které k masopustu neodmyslitelně patří.

Přijetí masopustního průvodu starostkou města před radnicí.

Před začátkem se žáci v maskách shromáždili před školou.

Hudební doprovod zajistili učitelé ZUŠ Jára Cimrmana.

Úspěch měly i koblížky.

Průvod byl ukončen před Sadovou kavárnou. Foto na stránce V. Simeonová, C. Katreniaková

Z literární tvorby našich žáků

Nebyl to žádný sen...

Povídka na vylosovaná slova:

dráp, dýchat, škvíra, vzdělaný obr

Moje kámoška, Rina byla u mě na přespávačce. Povídalý jsme si celou noc. Tím myslím do asi tak do jedné hodiny po půlnoci. „No, víš, mně se líbí introvertní, černovlasý kluk a aby byl gentleman.“ řekla Rina „Teď si představ, kdyby tě unesl nějaký introvertní, černovlasý kluk, který by byl od tvých nepřátel, ale stálse tvým milencem,“ zasmála jsem se.

„Hele, blízko nás je Mentalka (pokud to nevíte, tak Mentální instituce, která pomáhá mladým lidem, když jsou v problémech). To jako kdybys potřebovala pomoc,“ odsekla Rina.

„Ne, díky! Já už jsem unavená. Dobrou.“
„Vždyť je teprve jedna ráno...“

To už jsem ale slyšela jako z velké dálky. Usmula jsem.

Ráno jsem vstala, podívala se vedle na postel. Ale Rina nikde. Normálně vstává tak kolem dvanácti. Že bych neslyšela, když vstala? A proč na ni tak brzo? Přišlo mi podezřelé, že už je vzhůru. V bytě byla příšerná zima. Na to, že jsem večer topila... Normální to nebylo. Oblékla jsem si svetr a vydala jsem se ji hledat. Na záchodě nebyla, v obýváku taky ne. Když jsem vešla do kuchyně, bylo tam okno otevřené dokořán.

Potom jsem si uvědomila, že je dnes 1. dubna. Což znamená apríl. Jednou mě Rina pořádně vystrašila, když mi zavolala, že ji srazilo auto. Potom se mi vysmála.

Určitě si ze mě zase zase udělat legraci, řekla jsem si, když jsem šla zavřít okno. Pak jsem ale na něco šlápla.. Chtěla jsem zařvat na svou sestru, která ještě spala, že nechává po bytě rozházené kostky lega. A najednou jsem viděla, že to není hračka. Na zemi ležel zlomený... Dráp???. Kolem na podlaze usychaly kapky krve. To jí snad unesl orel nebo co? Odkdy jsou ptáci tak inteligentní. Ale tohle není orlí dráp.

„To mě má vystrašit nebo co?“ zamumlala jsem si. Tak jsem si sedla v kuchyni a čekala, až se Rina vrátí. „Přece to na mě jen tak nahrála,“ pořád jsem si opakovala. Zatím se vzbudila má mladší sestra. Chtěla vědět, co tu

dělám a kde je Rina. Nic jsem jí ale neřekla. Najedly jsem se, ona si pak šla vedle do pokoje hrát.

Bylo už pozdě odpoledne, a Rina se stále ještě neobjevila. Zavolala jsem jí, a napsala zprávu. Nic. Podívala jsem se na Snap, abych zjistila, kde se teď nachází. Byla v lese. „Asi se mi tam schovala. Tak já půjdu za ní a vystraším ji. To bude mít za to, co mi provedla minulý rok...“ řekla jsem si a oblékla se. Sestře jsem řekla, ať si hraje a pak ať si pustí televizi, protože musím ven něco zařídit. Brzo se ale vrátím.

Rodiče byli naštěstí pracovně v Americe, tak jsem jim nemusela nic vysvětlovat. Vzala jsem si strašidelnou masku, abych jí vystrašila, a samozřejmě mobil. Vydala jsem se na cestu.

Litovala jsem, že jsem si nevzala teplou mikinu. Venku jsem mrzla. Došla jsem k lesu. Byly tam obrovské stopy. Fakt velké. Jako by je tam otiskla obří noha. Možná, že jsem se špatně vyspala, a teď vidím věci, které nejsou. To se mi dost často stává. Šla jsem rovně a k takovému křoví, podle toho, co mi ukazoval Snap. A byla jsem zvědavá, kdy už Rinu uvidím. Chtěla jsem na ni vyskočit a vystrašit ji.

Jenže ona v křoví nebyla. Ležel tam jenom její roztráskaný mobil. Bylo to vážnější, než jsem čekala. Ztratila jsem signál a nepamatovala si cestu zpět. „Sakra!“ začala jsem panikařit. Dostala jsem záchvat hrozného strachu. Nemohla jsem dýchat, ale MUSELA jsem se zklidnit. Vzala jsem si ten rozbitý mobil. Sedla jsem si pod strom a přemýšlela jsem. Nic mi nedávalo smysl. Kdo by měl zájem na tom, aby Rina zmizela? Proč? Navíc, proč ležel dráp vedle otevřeného okna. A proč by Rina vlastně otvírala okno? Je možné, že ji nějaký ohromný pták fakticky sebral?

Nevěděla jsem, co jsem mám dělat. To se jako nějaký psychopat rozhodl vylézt do našeho 4. patra, jenom aby unesl nějakou holku? A proč jenom jí? Fakt mi to vůbec nedávalo smysl.

„Musím se nějakým způsobem dostat domů a zavolat policii,“ byla má jediná myšlenka. Připadalo mi, že jsem tam bloudila asi 2 hodiny, ale od chvíle, kdy jsem vešla do lesa, uběhlo jen několik minut. Nemůžu být daleko, ale tak proč se nemůžu z toho lesa vymotat? Nebo prostě jsem jenom moc hloupá, abych našla cestu domů?.

Nevím, jestli to byla dobrá zpráva, ale narazila jsem na nějakou divnou sochu ve tvaru anděla a za ním byla gigantická zeď. Teď to bylo všechno ještě divnější. Proč byla zeď uprostřed lesa? To mě vystrašilo ještě víc. Přemýšlela jsem, co by mohlo být za tou zdí. Když jsem chtěla odejít, tak se socha začala třást. Zeď se začala rozpadávat.

Zvědavost, co je za tou zdí ale byla silnější nežli můj strach. Najednou z druhé strany zdi vyšel dobře vypadající, od pohledu vzdělaný tvor. Tvářil se jako normální člověk, ale byl jenom o hodně větší. Obr. Vykulila jsem oči. On se ale najednou zmenšil a byl stejně velký jako my, lidi. Skrčila jsem se v keři a

čekala, až odejde, abych mohla jít dovnitř. Jenže on po pár sekundách zašeptal něco jako: „Víš, že tě vidím?“

Já jsem nepohnula ani svalem. Neodpověděla jsem mu. „Možná, že to nebylo na mě,“ řekla jsem si v hlavě. Ale on vykročil směrem ke mně. Začala jsem se potit. Snažila jsem se utéct, ale on mě chytl za rukáv. Málem mi propálil díru na obličej, jak na mě zíral.

Pak se i se mnou teleportoval. Byli jsme najednou někde úplně jinde. Stála tu veliká klec. Tam mě zavřel a odešel. Začala jsem křičet o pomoc. Ale nikdo se neozval. Podívala jsem se okolo sebe. V rohu se krčila dívka. „Nekřič, nemá to žádnou cenu,“ řekla mi smutným tónem. Teprve podle hlasu jsem poznala, že to je Rina.

„Rino jsi to ty?“

Rina se na mě otočila se strachem v očích a začala brečet.

Chtěla jsem ji obejmout a utěšit ji, ale ona najednou začala vyprávět, co se vlastně stalo. Ještě před tou naší přespávačkou byla s rodinou v lese kempovat. Nemohla usnout, tak se šla projít. Ale uviděla obra. Vylekala se a utekla. Jenomže to ještě netušila, že obří, pokud je někdo vidí, musí toho člověka unést a pak zabít, aby o nich nikomu nemohli vyprávět. To se stalo jí. Obr jí unesl. A teď i mě. Obě nás zabíjí.

Rina se rozbřečela ještě víc. „Plánují, že nás zabijou zítra.“

„Máme pořád čas uprchnout,“ řekla jsem předsvěčivě.

„I tak si nás zase najdou. Jak si myslíš, že našli mě,“ řekla zoufale.

Měla pravdu. Nemůžeme utéct. Jak se dostaneme z klece. Navíc stála v místnosti, která byla zamčená. Ale ve zdi byla malá škvíra. A tou bylo slyšet hlasy. Znělo to, jako že se hádaly.

„Ale přece je nemusíme hned zabít! Můžeme zkusit použít tu zákazanou magii!“ zakřičel někdo.

„Ani náhodou!“ odpověděl zuřivě druhý hlas.

„Zabít je můžeme vždycky. Tak snad nebude vadit napřed na ně tu magii zkusit,“ ozval se zase ten první mírnější hlas.

„Tak dobře. Možná máš pravdu. Zkusíme to.“

Takže nás nezabijou? Měla jsem najednou naději. Zničehonic se objevil bílý kouř. Cítila jsem se najednou hrozně unaveně.

Rina už usnula. Pomaličku jsem zavřela oči a zdřímla jsem si taky.

.....

„Rino!“ zakřičela jsem. Slzy mi tekly z očí.

Rina se pomalu probouzela. „Co je? Proč rveš tak brzy ráno?“

Podívala jsem se okolo sebe. Ležela jsem ve své milované posteli, v mém pokoji. Rina vedle.

„Já měla jenom špatný sen... Promiň.“

Rina se otočila a za minutu usnula.

„To byl divnej sen...“ zamumlala jsem si. Chtěla jsem se ujistit, tak jsem se šla do kuchyně podívat. Okno bylo zavřené, žádný dráp na podlaze. Ulevilo se mi. Byl to jenom sen.

.....

(Jenže, ty dívky nemají tušení, že to nebyl sen. Ti obři je totiž právě zakleli tou magií, aby zapomněli na všechno co se stalo v lese.)

Linda Phi

Krvácející zdi

Vrátil jsem se domů po dlouhé šichtě na baru. V očích mě dráždí ospalky a únavou i bolestí se mi podlamují kolena. Být barmanem není zrovna moje vysněná práce, ale plat je slušný a můžu se kdykoliv opít. Místním spícím opilcům nedejde, když jejich drink vypiju já, a ne oni. Možná to není etické, ale nějak tu dvanáctihodinovou směnu musím přežít. Pomalu si svým chodidlem stáhnou botu z nohy. To udělám i s druhou během toho, co se loktem opírám o bílou komodu. Projdu předstíní a mířím přímo k sobě, do ložnice.

Neobtěžuji se s tím převléknout se do pyžama a rovnou ve svém barmanském obleku spadnu na břicho do neustlané postele. Zaúpím, jak mě zabolí svaly na lýtkách. Přetočím se a lehnu si na záda. Nerozsvítil jsem světla, takže jediné, co v té tmě vidím, jsou obrysy mého nábytku a čtyři vysoké bílé zdi. V noci, když ležím v posteli, si vždy oproti nim připadám hrozně drobný, a to měřím sto osmdesát pět.

Najednou si všimnu něčeho zvláštního. Moje

zdi... skoro to vypadá, jakoby se na určitých místech olupovala omítka. To by bylo normální, ale zespoda omítky kape nějaká tmavá hustá tekutina... Nejspíš mě klame zrak, jsem hodně unavený. *Anebo bych neměl tolik chlastat.* Potřesu hlavou a pomalu se chystám ke spánku. Z nějakého důvodu se mi nedaří usnout. Nená-

vidím ten pocit, když jsem naprosto vyřízený, ale stejně mi nejde spát. Znovu otevřu svoje oči a zírám na své zdi.

Vtom jsem si všiml, že se mi odlupuje velký kus omítky.

Super, teď ještě budu muset řešit novou barvu na zeď. Znovu se zahledím na to místo, kde se mi omítka odlupuje. Bílá barva se v rohu jedné ze zdí pomalu mění na jinou, mnohem tmavší barvu. Nevěděl jsem, že bývalí majitelé měli rudé zdi. Skoro to vypadá, jakoby ta barva ještě nebyla zaschlá a pomalu odkapávala po zbytku bílé stěny dolů. *To je zas ta tvoje spánková deprivace.* Protočím oči a jdu znovu spát.

Vzbudí mě lehké kapání. Kap, kap, kap. Nejspíš mi zase netěsní kohoutek. Zaúpím s hlavou zabořenou do polštáře, ale ten zvuk mi nedá spát. Promnu si spánky a vytřeštím oči, když spatřím, že se bílá omítka sloupila ještě víc. Z nově odhalené červené omítky teče barva, která na zdi zanechává malé rudé proužky, jakoby se někdo pořežal a po jeho světlé kůži stékaly krupěje krve. *Asi jsem těch panáku vypil víc, než jsem měl původně v plánu.* Poposednu si na posteli a s hrůzou zjišťuji, že se barva hromadí na dřevěné podlaze. Alespoň už vím, odkud šlo to kapání. Hrozně se mi motá hlava a jsem si jistý, že tohle je jenom jedna z mála halucinací, které občas mám kvůli své spánkové deprivaci. Povzdechnu si a znovu se ponořím do spánku...

Potřetí se vzbudím teprve poté, co na tváři ucítím kapku barvy. A pak další, a další. Otevřu oči a nad sebou vidím strop. Je ale celý rudý a prší na mě z něj ta červeně. Skoro to vypadá, jakoby ten strop vedl do nekonečna. Vůbec nevidím na jeho konec. Jediné, co tak na mě pořád kape, a stejně tak barví všechno v pokoji, včetně mého bílého povlečení. *Super.*

Pomalou vztáhnou ruku ke svému obličejí a na břicho prstu jednu z kapek nabere. Zírám na tu rudou tekutinu, která voní až moc kovově na to, aby to byla barva. A taky, která je moc tekutá na to, aby to byla barva. *Tohle je krev.* Podívám se znovu na podlahu a zjišťuji, že přes krev už ani není vidět. Krev dosahuje až po můj noční stolek. Všechny zdi jsou rudé, stejně jako strop. Podívám se znovu nad sebe ve chvíli, kdy na mě

dopadne něco dlouhého a slizkého. Vezmu to do rukou a rychle to vyhodím do bazénku krve v pokoji. Pak mi dojde, že to jsou střeva. Zakryju si obličej dlaní a začnu hlasitě křičet, když na mě začnou dopadat i jiné orgány. Jsou to mozky nebo srdce. Kousek od nočního stolku dopadla něčí játra. Ale vypadají zvláště. Na některých místech jsou tmavá a skvrnitá. Po podrobnějším pohledu na ostatní orgány zjišťuji, že žádný z nich nevypadá zdravě. Všechny jsou tmavší, než by měly být. Z přítomných srdcí navíc vytéká zvláštní tekutina. Orgány s velkým žblunknutím dopadají do krvavé lázně, nebo na můj postel a do mého klína.

Pomalou se schoulím do klubíčka a zakryji si rukama obličej. *Už ne, už ne, už prosím ne...!* Křičím

do dlaní v agónii, zatímco cítím, jak se hladina krve v mém pokoji zvedá a pomalu obklopuje moje třesoucí se tělo.

Po pár minutách nářku otevřu oči a uvědomím si, že se vznáším nad hladinou krve, která nyní dosáhla úrovně výšky mého okna. Znovu zírám na strop a mám pocit, jako bych nedýchal. Jako bych ani nebyl v té místnosti, ani na tomto světě. Vše kolem je hrozně zpomalené a vzduch kolem mě jako by byl příliš hustý. Otevírám pusku, abych se pořádně nadechl, ale způsobím jenom to, že si loknu krve. Je mi na zvracení, ale krev chutná docela sladce.

Nemohu zavřít oči, nemohu spát. Mohu se jen potopit pod tu rudou závěj a čekat na spásu. Topím se, padám. Padám dolů. Nevnímám den ani noc, veselí ani smutek. Navěky se propadám do hlubin svého svědomí, do hlubin propitých sklenic. Občas cítím, jak kolem mě propluje nějaký orgán a lehce se mi otře o pokožku. I když nemohu dýchat, pomalu se uklidňuji a neodvratně se stávám součástí temnoty okolo mě.

Tereza Šišková

Můžu za to já

Povídka na vylosovaná slova:

medvěď, plačící mladá dívka, sportovní boty pohozené v koutě, divoká párty

Světla divoce rozhazovala svými barevnými rukama vysoko nad mojí hlavou. O rameno se mi otřel nějaký zpotený loket a někdo do mě zezadu trochu vrazil. Ale v hluku dunící hudby mi to nevadilo. Ani trochu. V téhle chvíli jsem chtěla jenom tancovat a užít si, že mám konečně volno a den, kdy nic nemusím. Jedině se pořádně napít. Vesele jsem se zašklebila, když mi ta myšlenka prolétla hlavou. To je opravdu jediný co musím a udělám to moc ráda.

Moc se mi líbilo, jak se tenhle večer vyvinul. Na začátku to vypadalo, že budu muset zůstat doma a hlídat mojí mladší sestru. Nebo tak to alespoň chtěli rodiče. Odjeli si někam na večeri, tak jako vždycky a předpokládali, že se o všechno postarám já. Tak jako vždycky. Povzdechla jsem si. Občas je vážně nemám ráda.

Naštěstí pro mě se moje ségra nebojí být sama doma, ani tmy, ani duchů nebo čeho se dneska malý děti bojí. V tomhle ji docela obdivuju. Na venek vypadá hrozně dětsky. S těmi svými blondatými copánky,

tričkem s Barbie a výškou, se kterou mi je jen trochu nad pas. Ale uvnitř skrývá na dítě až moc velkou vážnost. Občas bych řekla, že je dokonce chytřejší a rozumnější než já. I všichni kolem to říkají. Učitelé, příbuzní i kamarádky mé mámy, co ji vždycky chválí, jak je chytřá, když k nám přijdou na kafe.

A tak jsem ji nechala doma samotnou. Řekla jsem jí, že jedu pryč a ona to zareagovala jenom kývnutím hlavy, než se zase vrátila k svému tabletu. Byla jsem trochu nervózní, že by ji to mohlo vadit a takovou reakci jsem zrovna nečekala. Ale ne že bych nebyla ráda.

Rozjařenýma očima jsem se podívala dolů na plastový kelímek, co jsem svírala prsty. K mé smůle byl prázdný, jen na červeném dně se líně válelo pár kapiček. Mohla bych si zajít pro další, pomyslela jsem si. Začala jsem se prodírat davem lidí směrem k baru.

Jakmile jsem se vymotala ze spletnice těl, s ťuknutím jsem na lesklý barový stůl položila několik mincí a objednala si. Barmanka s křiklavě oranžovými vlasama si peníze hned sebrala a zastrčila do kapsy. Mezitím mi začal její pomocník připravovat pití. Když byl hotový, zastrčil ještě do sytě červené tekutiny malý modrý deštníček. Odměnila jsem ho za to širokým úsměvem.

Spokojeně usrkávajíc alkohol, co mi namíchal, jsem se vrátila zpátky na parket. Zářivé odlesky, které tančily po starém prošlapaném linu na podlaže, mě přímo vyzývaly, ať tancuju taky. A tak jsem

rozpohybovala nohy do rytmu a nechala svým tělem proudit hudbu.

Asi tak za půl hodiny jsem ucítila, jak mi něco vibruje v kapse džínů. Trochu otráveně jsem v ní zašátala rukou a přes tmou zamžourala na blikající světlo displeje. „Maddie“ hlásal nápis. Volala mi sestra. Rychlým pohybem ruky jsem hovor odmítla. Stejně jenom volá, jestli máme čokoládu nebo jaký je heslo na Netflix. Může počkat, aspoň do konce týhle písničky. Znova jsem se roz-tancovala. Nějaká věc uvnitř mě ale jako by mi pořád tahala za rukáv a snažila se získat mojí pozornost. Asi svědomí. Po téhle písničce, slíbila jsem si.

Přece jenom je to moje ségra.

Nakonec jsem ji ignorovala ještě tak další půl hodinu. Potom jsem si na ni ale znova vzpomněla. Měla jsem trochu pocit viny, že jsem nedodržela to, co jsem řekla. A tak, i když se mi nechtělo, jsem vytáhla telefon

a vytočila ji. Zazvonilo to jednou, pak po druhý, po třetí, i po čtvrtý. Co dělá? „No tak zvedni to.“ Zaprosila jsem v duchu. Volat jí později se mi moc nechtělo. Mobil ale zvonil a zvonil, a nikdo to nezvedl. S povzdechem jsem se napila z kelímku a zas na ni zapomněla.

Později, když už se mi z těch všech barevných světel a vypitého alkoholu točila hlava, jsem se vypořádala z klubu na ulici. Tam jsem se opřela o zeď, abych aspoň trochu ulevila nohám, co mě už bolely tak, že bych si je nejradši uřízla. Zašátrala jsem v kabelce a vytáhla cigaretu. Pak jsem zašátrala ještě trochu víc a vytáhla i zapalovač. Plamínek u mého prstu se syknutím obživil a probudil i špičku stočeného papírku, který jsem pak přiložila k ústům. Růžově namalovanými rty jsem ho sevřela a po chvíli vypustila obláček kouře. Jeho stříbrné stužky mi klouzaly kolem rukávu. Párkrát se zatočily a zmizely v nočním nebi, až to vypadalo, že se staly součástí samotných hvězd.

Stihla jsem popotáhnout jenom párkrát, než mi už po třetí za večer zazvonil mobil. Když si moje oči přivykly světlu, zjistila jsem, že je to zase Maddie.

„Co potřebuješ? Jak to, žeš mi to před tím nezvedla?“ přiložila jsem si telefon k uchu.

„Promiň Clare, vybil se mi mobil.“ Její hlas zněl v reproduktoru divně.

„No jo,“ vzdychla jsem „A co potřebuješ Maddie?“

„Můžeš prosím přijet domů?“

„Říkala jsem ti, že někam jedu na celou noc. Přijedu až tak za hodinu.“

„Nemůžeš přijet už teď?“

„Proč chceš, abych přijela? Vždyť jsi přece chtěla být sama doma.“ Zamračila jsem se a přišlápla už skoro dohořelou cigaretu nohou na chodník.

„Chtěla, ale můžeš teď už přijet, prosím?“ Zdálo se mi to nebo se jí opravdu trochu třásl hlas?

„Maddie stalo se něco? Proč chceš, abych přijela?“ Slovy se mi protáhla starostlivostí. Sestra chvíli mlčela. Sekundy se táhly jako spleené lepidlem, a když už jsem se jí chtěla zeptat znova, promluvil.

„Myslím, že je někdo dole.“

„Kde dole?“

„U nás doma. V přízemí.“

Po zádech mi přeběhl mráz. „Cože? Jak jako u nás doma?“

„Jako u nás! Slyším, jak tam chodí. Strašně divně dýchá a kašle.“

Uslyšela jsem, jak vzlykla. Zachvěla jsem se a sevřela mobil pevně v ruce. „Seš si jistá, že to není táta s mamkou?“ Prosím, ať to jsou oni, prosím, ať to jsou... modlila jsem se přítom v duchu.

„Nejsou. Je to nějaký chlap, viděla jsem ho přes schody.“

Myslím, že se mi možná zastavilo srdce leknutím „Clare přijed’ prosím! Já se hrozně bojím.“ Teď už jsem mohla slyšet její pláč, tak jasně, jako kdyby byla vedle mě.

„Už jedu Maddie.“ Neváhala

jsem a rozběhla se směrem k parkovišti, kde jsem tušila svoje auto a mezitím horečně hledala klíčky. „Někam se schovej. Buď potichu a zamkni se v pokoji ano?“ šeptala jsem přítom do telefonu. Sotva se mi podařilo můj hlas udržet pevný bez toho, aby se trásl.

„Dobře.“

„Za chvíli tam budu, musíš...“ Mobil v mé ruce zapípal a vypnul se. „Baterie vybitá“ hlásal nápis na displeji.

„Kurva. Jak teď zavolám policii?“ Odpověď jsem věděla hned. Nijak. Prudce jsem otevřela dveře auta a sedla dovnitř. Na to, abych vymýšlela, jak ji zavolat, nebyl čas. Musím tam dojet sama. Vší silou jsem sešlápla pedál, až mě to celou hodilo do sedačky a co nejrychleji vyjela z parkoviště.

V momentě, kdy jsem se rozjela, jako bych vystřízlivěla. Svět se přestal pohupovat a mlžít. Naopak se zaostřil do pevných tvarů a až moc silně jsem si uvědomovala, co se může stát, když přijedu pozdě. Radši jsem na to ani nechtěla myslet. Proč jsem do toho baru jezdila? Do prdele proč?! Pevně jsem prsty sevřela volant a ještě přidala plyn. Palčivě jsem si uvědomovala každou sekundu, co mi ještě bude trvat dojet k našemu domu. Během toho se mohlo stát úplně cokoliv. Co kdyby Maddie někdo ublížil?! Strach mi svíral hrud’ jako kovové kleště.

„No tak jed’!“ zařvala jsem v duchu na auto. Ručička tachometru sice ukazovala na 140, ale nebylo to dost

rychle. Nic by v týhle situaci nebylo dost rychle. V duchu jsem se proklínala, proklínala jsem svůj mobil i svoje rodiče, že odjeli. Kdybych zůstala doma, kdyby někdo zůstal doma, nic takového se nemuselo stát... Modlila jsem se, aby byla Maddie v pořádku. Nebo aby se jí to jenom zdálo a nikdo dole nebyl. Uvnitř jsem ale věděla, že by se nespletla. Zrovna moje setra ne. I když bych si to teď přála nejvíc na světě.

Světla mého auta za chvíli konečně dopadla na známou odbočku. Potom i na příjezdovou cestu a na náš dům. S trhnutím jsem zastavila a moje tenisky zaskřípaly na šterku, když jsem vyběhla ven. V tuhle chvíli jsem nepřemýšlela, co budu dělat, jestli má ten člověk zbraň. Nebo jestli mi bude chtít ublížit. Záleželo jenom na tom dostat se k mojí sestře.

Přesně tohle mi probíhalo hlavou, když jsem rozrazila dveře a vběhla dovnitř. V předsíni jsem se zastavila a očima pátrala ve tmě. Nikdo tam nestál. To znamenalo, že musel být v kuchyni. Udýchaně jsem sevřela jedinou zbraň, co jsem v té chvíli dokázala najít. Turistickou hůlku, se kterou moje máma už prochodila spoustu hor. Byla dlouhá a na konci se jí leskl malý špičatý hrot. To musí stačit, není čas.

O jeden nádech později jsem vrazila do chodby. V natažených rukách před sebou hůlku. Hned u vchodu jsem o něco zakopla a skoro spadla. Když jsem znovu nabrala ztracenou rovnováhu, rozhlédla jsem okolo. V každém rohu se kroutily stíny. Natahovaly ke mně svoje tmavé ruce a nahlas šeptaly. Zprudka jsem se otočila za sebe, připravená kohokoliv uhodit. Ale nikdo tam nebyl. V kuchyni jsem stála sama.

Tahle skutečnost mě měla uklidnit, ale ani náhodou to neudělala. Když ten chlap není dole, tak už může být jenom nahoře. Očima jsem zabloudila ke schodům, které se táhly ve tmě a polila mě hrůza. Ta hrůza se ještě umocnila, jakmile jsem si všimla, že to o co jsem zakopla, jsou tenisky. Maddiny. Pocákané čímsi tmavým.

„Maddie!“ zakřičela jsem, co nejvíc to šlo a rychle se rozběhla nahoru.

„Maddie!“ Moje nohy přeskakovaly jednotlivé schody. Moje sestra pořád neodpověděla.

„Maddie, kde jsi!“ Zkusila jsem to ještě jednou zoufale. Prosím, ať je v pořádku, prosím, ať je v pořádku. Klikla od našeho pokoje mi prolétla mezi prsty a během okamžiku jsem stála uvnitř.

Místnost byla ale ponořená do tmy, stejně jako zbytek domu a plazilo se po ní ticho. Ticho, tak nepři-

zený, že se mi trásla ruka, když jsem nahmatávala vypínač od lampy. Světlo se rozlilo po stěnách, až jsem si před ním musela zastínit oči. Trochu jsem čekala, že na mě v tu chvíli zpoza postele někdo vyběhne. Nic se nestalo. Zamrazilo mě z toho v zádech. Vypadalo to tam jako normálně. Pak jsem si všimla Maddiný skříň. Na zemi ležely zamotaný kusy oblečení a různé věci v barevných hromádkách. Dodala jsem si odvalu a opatrně k ní přišla a podívala se dovnitř.

Svět se zatřásl a převrátil. Aspoň tak se mi to zdálo. Z hrdla se mi vydral výkřik a klopýtla jsem dozadu. Tam... tam na zemi byla velká kaluž krve. Leskla se ve světle žárovky a vpjela se do dřeva.

Ne, ne, ne, ne... Sevřela se mi hrud' a všechno se rozmazalo.

„Maddie!“ zakřičela jsem ještě jednou, naposled. Když mi znovu neopověděla, hrud' mi rozpůlil vzlyk. Přijela jsem moc pozdě. Rozklepaly se mi nohy a sesunula jsem se po zdi.

Se široce otevřenýma očima jsem zírala před sebe, neschopná se podívat jinam.

Přímo uprostřed toho všeho, pohozený na boku tam ležel medvídek. S hebkým hnědým kožíškem a širokým úsměvem. Jeho nevinný oči mi oplácely pohled. Byl to ten, kterého moje sestra pevně objímala každou noc, když usínala. Každou noc jí seděl v náručí a díval se na mě stejně jako teď.

Z očí se mi spustily slzy a já je pevně zavřela, abych se na něj nemusela dívat. Abych se nemusela dívat na to, co jsem udělala, protože tohle všechno byla moje vina. Jenom a jenom moje...

Když přijeli rodiče, našli mě schoulenou v rohu svírající právě toho medvídka. Ani si moc nepamatuju, co se potom dělo. Jediný, co mi pořád zní v hlavě, je mámin výkřik, který ze sebe vydala, když vešla do pokoje. Projel mi hrudí jako nůž a zanechal za sebou zející ránu. Myslím, že se nikdy nezahojila.

Někdy potom přijeli záchranáři, policisté, reportéři... Náš dům je lákal jako můry světlo. Nejhorší bylo, že záchranáři vlastně neměli koho zachraňovat a policisté koho ohledávat. Tělo mojí setry totiž zmizelo. Nikdo ho nikdy nenašel. Stejně jako vraha. Zmizel, jako by tu nikdy nebyl. Jakoby to všechno byla jenom vymyšlená noční můra. Jenomže nebyla.

Měsíce po té hrůzné události jsem většinou trávila u psychiatrů. Doporučil mi to doktor, když zjistil, že skoro nespím ani nejím. Prý mi pomůžou. Upřímně mi na tom ani trochu nezáleželo. Nezasloužila jsem si žít, protože tu s námi nebyla taky moje sestra. Nakonec jsem se dostala do takového stavu, že mě museli převést do léčebny. Sedávala jsem tam na tvrdý dřevěný židli u okna a všechno mi bylo jedno. Jediný, co mi běželo hlavou, bylo, že je to moje vina. Všechno je to moje vina.

Eliška Janoušková

Na útěku

„Moniko, dělej! Než nás chytí poldové. Rychle, pojď se schovat sem, do té uličky“ zakřičela Dana.

Monika zrychlila a utíkala za ní. Tam se obě vydýchaly a pozorovaly, jak kolem jejich úkrytu projela policie. Monika vystrašeně vykřikla: „Co budeme dělat?!? Vykradly jsme banku. Ne, počkat, tobě vlastně rupla ta taška. Jsme teď hledaný a ani nemůžeme odletět někam na druhý konec světa.“

Dana mávla rukou: „Hele, ta taška už si prožila hodně, tak jako co si čekala?!? Rupla!“

Monika vztekle vykřikla: „A jako kdo bere zničený starý tašky na krádeže? Jsi ten největší id**t, kterýho jsem kdy poznala!“

Dana si povzdychla: „No dobře, udělala jsem chybu. Ale za to já nemůžu.“

Vztek v Monice se hromadil víc a víc. Násilím se přinutila do klidu: „Jak jakože nemůžeš?!? Vždyť kvůli tobě jsme o ty prachy přišly!“

„Tak promiň, Moniko, ale mohly bychom třeba... co takhle utéct do Číny nebo něco takového?“

„Myslíš ještě vůbec...“ , urazila ji Monika.

„No, šly bychom pěšky. Sice to chvíli zabere, ale dřív či později se tam dostaneme,“ ambiciózně pronesla Dana.

Monika se znovu navztekala: „Jak jako dřív či později?!? Jediný, co můžeme udělat je, že bychom si šly koupit nějaký paruky, kontaktní čočky a tyhle blbosti. Změnit si podoby. Pak bychom mohly žít v klidu nové životy.“

Dana se zamyslela a kývla hlavou: „Dobrý nápad“. Vydaly se do nejbližšího obchodu koupit paruky. Došly k obchodu s velkou svítící cedulí. Stálo na ní: „VELKÁ SLEVA!!!“. Obě se zaradovaly. Vešly dovnitř s čepicemi na hlavách a se slunečními brýlemi. Okamžitě šly vyhledat paruky, které našťestí našly. Každá si vzala první, kterou viděla, a co nejrychleji běžely zaplatit. Až venku si Dana uvědomila, že si vzala růžovou paruku. Další peníze už neměla, takže si musela vystačit s tím, co měla. Monika si našťestí vzala ne tak nápadnou, měla černou.

Všude byly vyvěšené plakáty s jejich fotkami, že jsou obě hledané, ale dva měsíce se nic nedělo. Až do té doby, kdy se spolu vydaly na nákupy. Procházely se obchodním domem a povídaly si o tom, jak začaly nový život. Monika se teď jmenovala Mirka, zatímco Dana si ponechala svoje staré jméno. „Hele nejdeme tam? Mají tam fakt hezký oblečení,“ ukázala Dana na prodejnu.

„Klidně,“ řekla Mirka a vešly dovnitř. Hned se šly podívat na šaty. Byly tam jedny nádherné červené a Dana si je okamžitě zamilovala. „Ty šaty musí být moje! Ale stojí strašně moc. Co kdybych je ukradla?“

„Jseš blbá? Už tak jsme hledaný.“

„Hele, už jsme se z toho dostaly jednou, dostaneme se z toho znova. Koupíme si zase nové paruky a máme hotovo,“ ujistřovala ji Dana.

„Myslíš to vážně? Už takhle nás může kdokoliv poznat. Tohle fakt riskovat nebudu, a jestli si ty šaty vezmeš, tak odejdu,“ zdůraznila Mirka.

„Prosím tě, zbytečně to přeháníš. Koukej, nic se nestane.“ Dana si začala brát šaty do převlékacích kabin, kde si je schovávala do kabelky. Konečně vycházely z obchodu, když se ozvala čidla u vchodu dovnitř. Obě začaly utíkat, jak nejrychleji jen mohly. Schovaly se do kabiny v jiném obchodě.

„Co to jako mělo být?!?“ zeptala se jí Mirka.

„Já... já... já nevím... Myslíš, že bude blbý, když se tam teď vrátím a dám jim to zpátky?“ vykoktala ze sebe blbě Dana.

Mirka se opět začala rozčilovat. „Už zase! Tohle mě nebaví.“

Dana vztekle vykřikla: „Ty myslíš, že mě to baví?“

„No asi jo, jinak bys nekradla ty šaty.“ Mirka byla dost rozčilená na to, aby mohla někoho zabít. Popadla lžici na boty, kterou uviděla na zemi a praštila Danu po hlavě. Dana upadla. Najednou všude po zemi byla krev. Mirka se rozklepala strachy, nevěděla, co dělat. Opatrně vyběhla a snažila se tvářit, jako kdyby se nic nestalo. Nemohla ale přestat myslet na to, co udělala.

Uplynuly dva dny, a tělo se našlo. Bylo to všude v novinách. Monika četla, že někdo zabil hledanou osobu. Byla ve stresu. Bála se, že ji někdo odhalí. To vše ale musela hodit za hlavu, když se chtěla zachránit. Našla si novou práci v kavárně. Sice to nebylo nejlepší, ale vydělala si nějaké peníze. Hned si za ně koupila letenku do Anglie, aby už nic nemusela řešit.

Ale stalo se něco dost neočekávaného. Když se zrovna Monika myla, tak jí zezadu někdo bouchnul. Za ní stála vysoká žena. Hnědé dlouhé vlasy. Byla bledá, ale nešlo si nevšimnout její jizvy na obličeji. „To je za to, jak jsi po mně hodila to kružítko,“ řekla. To už ale Monika neslyšela. Padla na zem.

Byla to Anna. Talentovaná chytrá dívka byla Moničina Nemesis. Vždycky byla lepší než ona. Jednou se pohádaly a házely po sobě různé věci z penálů. Monika najednou popadla kružítko a trefila se jí přímo na tvář. Kružítko se zaseklo a pomalu sjelo dolů po tváři. Tím si udělala tu velkou jizvu.

Anna odtáhla Moničino tělo do předsíně. Tam ji nacpala do velikého černého pytle na odpadky. Táhla ji směrem k výtahu. Najednou z něj vyšla nějaká stařenka. Zvědavě se zeptala: „Jé, co to neseš. Vypadá, že je to hodně těžké... Počkej, ty jsi Mo... Mo... Jo, Monika! Už jsem si vzpomněla!“

Anna věděla, že si ji ta paní spletla, ale hodilo se jí to. Tak předstírala, že je Monika: „Ano! To jsem já! No, ale já už musím jít vyhodit ty odpadky. Nashledanou!“ Nasedla do auta a odjela daleko do lesa. Tam zastavila a šla hledat dostatečně dobré místo, kde by jí mohla zahrabat. Stalo se ale stalo se něco špatného. Když přišla zpět k autu, tak kufr byl otevřený a v něm prázdný pytel. „Dopr**le!“

Zaječela. „Ty žiješ?!? Vždyť jsem tě zabila.“ Anna věděla, že pár metrů od toho místa je skála. A za ní propast. Když ji tam shodí, tak už to určitě nepřežije. Rozběhla se k ní, začala jí tahat za vlasy. Ale Monika si to nenechala líbit. Zuřivě se bránila. "

Praly se, až se dostaly na okraj skály. Najednou padaly obě dolů. Stáhly jedna druhou.

O několik hodin později tudy procházel kluk, který tam často venčil svého psa. Pes se teď rozběhl směrem, kde ležela těla. Martin, tak se ten kluk jmenoval, okamžitě zavolal pomoc. Než tam dorazil, tak pes olizoval Moničin obličej. Stalo se něco neuvěřitelného. Ona se probudila. „Co to, kde to jsem?!? Já... co se stalo?“ divila se. Pak uviděla mrtvé tělo Anny. V ten moment si na vše vzpomněla.

Když dorazila policie a sanitka, tak si s ní

policisté promluví. Řekla jim všechno, až na tu vykradenou banku. Po několika týdnech pobytu v nemocnici, nakonec policisté usoudili, že to nebyla její

vina, a že vězení nemusí. Monika začala opravdu nový život. Už nikdy nic špatného neprovedla.

Tomáš Vu

Život lavičky je lepší

„Život lavičky je..., tak hodně těžký.

Kdybych jenom tak na jeden jediný den byla člově...“ Nežli jsem dokončila větu, tak si na mě sedly dvě dívky. Asi studentky. A začaly někoho pomlouvat.

„Ona hrozně smrdí, jakože fakt příšerně páchne. Se nedivím, že nemá kamarády.“

„Že jo! Jednou ona se mě zeptala, jestli s ní, představ si s NÍ, chci sedět, tak to bych radši seděla na zemi! A dělala, jako že se známe. To bylo fakt odporný! I teď, když na to myslím, mám husí kůži.“

„Nebud' tak dramatická.“ řekla ta druhá sarkasticky

„No, kdyby se to stalo tobě, tak bys už běžela za mnou se slzami v očích.“

„Hele, já to myslela ze srandy. Nemusíš být hned tak toxická.“

„Ty mi máš co říkat, spratku!“

„Prosím? Co si to dovoluješ?!“

„Beze mě bys byla prd.“

„Myslíš, že jsi tak skvělá? Mýlíš se zlato.

Zkus se zeptat někoho ve třídě, co si o tobě myslí. Pravda bolí!“ Vztekla se zvedla a chystala se odejít. Ta se taky naštvála. Vzala jí za vlasy a vylila na ní limonádu, kterou vzala ze země. Tu láhev tu po sobě nechal nějaký starý pár. První se otočila a praštila ji přes obličej. Druhá na ni skočila. Začala jí rvát za vlasy. Muselo zasáhnout 5 lidí, kteří šli kolem, aby je

od sebe odtrhly. A to jsou studentky!!! Podívaly se na sebe vražedně a odešly.

Jsem jen lavička, a tak jsem to nějakým způsobem přežila. Ty holky byly extrémně šílené. Bylo to, jako bych se dostala na boxerský zápas. Tak se praly. Měly by se boxu věnovat. Mají potenciál.

Taky jsem jednou dostala vynadáno, i když jsem vůbec nic neudělala. Malá holčička si na mě chtěla sednout, ale nějak se přitom uhodila a začala brečet. Její máma ji zvedla, začala jí foukat bebe, a při tom na mě ječela, že to je moje vina, jenom aby uklidnila svojí princznučku. Nakonec do mě kopl. Jen tak!

A další příhoda. Běžel se maraton, a běžel se parkem, kde jsem. Opravdu jsem se na to moc těšila. Vítěz získá týdenní zájezd do Itálie. Byla jsem zvědavá. Bylo už 9 ráno, a zatím přišly jenom babky. Nic ale proti starým lidem. Jsou to fanyanky. Marathon začal. Zúčastnil se ho taky jeden běžec. Byl pěkný. Ty jeho šílené fanyanky ho zbožňovaly. Když běžel, volaly a povzbuzovaly, jako kdyby měl svět skončit. Jedna babička dokonce omdlela. Favorit babiček ale překvapivě skončil na 2. místě. Víte proč? Byla tam totiž běžkyně, taky starší, která každému, kdo ji chtěl předběhnout, úmyslně šlapala na taničky. Oni zakopávali, padali, nakonec ta ženská byla první. A to už jí prý prosím bylo sedmdesát let. Šokující, ale vidíte, u lidí je všechno možné.

Bylo to dost trapné. Bylo mi taky toho běžce líto, no ale co jsem zmohla? Nedalo se nic dělat. Nezmohly nic ani ty jeho fanyanky. Ta babka byla vychytralá, ale rychlejší.

Ale staly se i věci mnohem horší. Bylo to minulý rok o letních prázdninách. Kolem 9. hodiny večer bylo v parku málo lidí. Foukal mírný vítr a byl klid. Někdo však přišel a zničil tu báječnou atmosféru. Nějací chlapi, vypadali na 15, možná jim bylo o něco více. Rozhodli, že lavičku, tedy mě, odnesou, a že ze mně vytvoří bůh ví co. Naštěstí jsem moc těžká na to, aby mě odnesli. Tak se rozhodli, že mě rozebrou. Já se klepala strachy, ale nic jsem nemohla udělat. Jen si to představte, teenageři se rozhodnou, že s tebou něco provedou. Jen tak. Nebyla jsem na to mentálně připravena. Teenageři šli pro šroubovák, a asi po 10 minutách se vrátili. Naštěstí, když se už chtěli pustit do šroubování, objevil se můj záchrance. Zakřičel a zahnal je. Chvilí je honil, ale oni byli moc rychlí. Zdrhli. Byla jsem mu vděčná. Ten člověk zůstane v mém srdci jako

můj hrdina.

Teď něco o něm. Chodíval mne navštěvovat v noci. Můj hrdina, můj kámoš Petr. Tak se jmenuje. Abyste věděli, bere drogy. Ale když by nepřišel, hrozně by se mi po něm stýskalo. Jednou nepřišel celé dva týdny. Myslela jsem si, že zemřel kvůli těm drogám, ale mýlila jsem se. Přišel taky jednou za mnou a začal mi vyprávět, jak našel peněženku s penězi v popelnici a ukázal mi černý pytlík s plechovkou. Bylo to zvláštní. Možná, že má schizofrenii. Ale nikdo není dokonalý. Někdy si říkám, co kdyby ho Bůh poslal za mnou, abych měla někoho na pobavení a necítila se tam sama? Kdo ví? Já teda ne.

Když uběhla noc a my se museli rozloučit, byl to vždy nejsmutnější moment mého života (Jenom on mě chápe nikdo jiný. Je to jediný člověk, s kterým si můžu popovídat o svých problémech.

Nastala zima. Klid. Řekli byste, že je to pro mě nejlepší období. Málokdo chodí v zimě do parku. Jenomže na druhou stranu to znamená, že není žádná zábava. Žádné drama. Žádné rozhádané studentky, žádné podvádějící babky, žádní teenageři s touhou ničit. Ani můj Petr sem v té zimě za mnou nechodí. Ani ptáci mě nechtějí navštívit.

Ach jo, život je tak nudný, říkala jsem si. Ano, vím, že jsem si stěžovala i v létě, ale to je něco jiného. Musím být optimista, opakovala jsem si pořád. Musím myslet pozitivně. Alespoň nemusím chodit do práce. Nemám žádné povinnosti... Život lavičky je přece tak BÁJEČNÝ! Jenže ani mně to neznělo dost přesvědčivě. Spíš jsem lhala sama sobě. Povinnosti sice nemám, ale

problémy ano.

Ach, kdybych tak byla člověkem. To bych nudu neznala, ani bych nepoznala, co je samota...

Hádejte co se stalo.

Byla jsem v ložnici. Vyskočila jsem z postele. Měla jsem lidské nohy. Mohla jsem se pohybovat. Chodit. Skákat. Sice jsem spadla vícekrát, ale bylo to pěkné. Najednou někdo prudce kopl do dveří a zařval. .

„Je sedm ráno a ty už děláš opičárny?! Okamžitě přestaň!!!“ Do dveří vešla dívka a hodila po mě plyšáka. Pak se otočila a odešla.

Začal zvonit mobil. Trvalo mi dlouho, než jsem ho zvedla. Asi byl její. „Kde seš?! Zmeškali jsme kvůli tobe důležitou schůzku! Končíš!!! Jsi vyhozena!“ Zařval

ještě hlas, a típl to.

Ty jo, myslela jsem si, že si to užiju, ale bylo to naopak. Ta holka, která hodila po mě toho plyšáka, byla moje starší nezaměstnaná sestra. Otravovala mne. Bylo to s ní naprosté utrpení. V ledniče bylo prázdné. To samé v peněžence. Proč? No protože si, i když jí vyhodili z práce, musela si koupit nový mobil za 16 tisíc.

Co mám dělat? Mé "milované" sestře bylo všechno fuk. Našla jsem si práci. V kavárně. Jenže, když jsem tam šla poprvé, tak mi někdo na ulici vytrhla kabelku. Sice jsem v ní měla jen padesátikorunu a posmrkaný kapesník, ale itak mě to štvalo. Běžet jsem za ním nemohla, s lidskýma nohama mi to pořád ještě dobře nešlo.

Když jsem se vrátila zpátky domů, byly všechny naše věci zabaleny v krabici. Vedle nich stála moje neužitečná sestra a brečela.

„Oni nás vyhodili...!!! Vzlykala. „Nezaplatili jsme za nájem.“

Já ani nevěděla, že něco jako nájem existuje. Byli z nás bezdomovci. Stěhovali jsme se ven. Když jsem šla přes

silnici, srazilo mě auto. ... asi zemřu...

Byla to jenom noční můra. I lavičky jí můžou mít. Rozmyslela jsem si to. Už se nechci stát člověkem. Ta moje hrozná lidská sestra mi změnila názor. Tolik problémů jsem nikdy neměla.

Jsem zase lavička. Stojím v parku a řeknu vám jedinou větu: **Život lavičky je lepší**, teda, pokud se vám povede mít sestru, jakou jsem měla já. *Linda Phi*

To byl teda den... s mrtvolou v paneláku

Běžela jsem po schodech jako splašená, zase jsem zaspa a div jsem si na těch ošoupaných kusech betonu nerozbila hubu. Proboha, Mahuleno, běž! Nebo ti Jalča nakope zadek za to, že neumiš nařídít budíka a vstát, povzbuzovala jsem se po své cestě z patnáctého patra.

Cítila jsem značné důsledky svého lenošení s herní konzolí a brambůrky v posteli. Moje plíce zdály se, že explodují. Zastavila jsem se tedy na lehký odpočinek v sedmém patře a opřela se o zeď. Chvilku jsem na chodbě nadávala, že ten výtah tak milionkrát opravovaný opět nefunguje a já musím zapojit své nožičky chudinky.

Zadýchaná jsem trochu zaostřila a všimla jsem si, že

jsem se zakřenila. Z jejího skromného bydla to páchlo jakousi směsí bylinek, smaženého oleje a... hniloby? Fuj!

Něco se přeci ale nezdálo v pořádku.

Všimla jsem si na koberci v její chodbě různé velikých červených skvrn, jinak se vše zdálo v normálu. Boty srovnané v poličkách, skříňe zbaveny prachu, všude spousta zbytečných předmětů, které vlastnila... Prostě nic, co by mělo být špatně, ne? A přeci něco nesedělo.

Rozhlédla jsem se a zaposlouchala jsem se, jestli někdo náhodou nejde nahoru a nevšiml by si mě. V bytu naproti nikdo nežil, takže jsem usoudila, že to sama půjdu prozkoumat na vlastní pěst! No a hlavně do školy jsem to stejně nestíhala, takže Jelčo, jdi se vycpat.

„Paní Květinová? Je vše v pořádku? Máte otevřené dveře,“ zavolala jsem polohlasně dovnitř a stála přitom na prahu. Nikdo neodpověděl, a tak jsem vešla dále a dívala se do kuchyně, klepala na dveře koupelny a hlasitě se ptala, zda je v pořádku. Její ložnice zela prázdnotou a zbýval už jen jeden pokoj za zavřenými dveřmi. Před nimi jsem spatřila veliké kapičky čehosi červeného. Doufala jsem, že to není to, co jsem si myslela.

Otevřela jsem a... AAAAAAAAAAAAAA-AAAAAAAAAAAAAAAAAAAA. Tlumeně jsem vykřikla a rychle běžela zavřít vchodové dveře. Zabouchla jsem a opřela se o ně. Sjela jsem zády až na zem a jen jsem seděla. Do psí zadnice, klela jsem trochu sprostější verzí. Paní Květinová ležela ve svém obýváku MRTVÁ. M R T V Á. Mrtvá. MrTvÁ. Viděla jsem spoustu krve nasáklou v koberci, létaly okolo ní mouchy a její probodnuté tělo. Chtělo se mi zvracet a hrůzou se propadnout někam pryč. Nahrnuly se mi slzy do očí a vytáhla jsem mobil s úmyslem vytočit číslo policie.

V tom se na chodbě rozezvonila pevná linka, kterou paní Květinová pořád používala. Zvedla jsem se na své ztuhlé a rozklepané nohy, pomaličku se připlížila k telefonu a zvedla sluchátko.

„No, nazdah Zdeno, přijedeš dnefka k nám na kafe?“ ozvalo se z něj hlasitě. Byl to jakýsi starý pán, který šišlal a jakž takž jsem mu rozuměla.

„Dobrý den, ehm, pane. Já nejsem paní Zdena Květinová, ta tu leží...ehm...mrtvá,“ odpověděla jsem mu rozklepaným hlasem a po tvářích.

dveře od bytu paní Květinové jsou otevřené dokořán. Trochu mi začala stékat jedna slza strachu, „Tso? Tso tam meleš, Zdeno? Já ti mots nehozumim. Še ti tam pef tĕká? Ale phosim tě. To náš Alík se vtšela poflal v kuchyni, noo a Mafena to mufela uklízet, víf tso, ty záda mě zlobí a...“

Trochu jsem se otrásla a znovu a víc nahlas jsem přerušila mužův monolog: „Ne, pane, já Vám říkám, že paní Květinová je MRTVÁ.“

Chvilku se chlap zamyslel a najednou zas zašišlal: „Žes sešrala khtka? Ty vohe, Zdeno, ty jedef dobrou pŕíhodní sthavu. Hlavně že chutnalo. My nedáfnio jedli blambolový knedlík se zelím. ‘Sem z toho dostal totální sla-“

Ztratila jsem nervy a zařvala na toho hluchoně: „Paní Květinová nežije, SAKRA.“

Frustrace mnou otrásla všemi směry, na což mi ten dědek odpověděl: „Zdeno, ty seš zaf nalitá? Hmm, já uf dlouho nepil a ani nebutu! Naposled kdyf ‘sem pil, tak ‘sem zničil Muhuně poftel, photofe ‘sem tam fkočil a poblil fe. Mahuna se sthasně nakhkla, no, uf nikdy!“

„Ty dědku zpomalenej,“ řvala jsem do sluchátka, „Zdena leží mrtvá na ZEMI.“ Přímo jsem funěla zlostí a pomalu nemohla popadnout dech naštváním.

„Tyf prala záftěry? Hele, phaní je mohe oblíbená tšinnost, to uš víf, žeo. Vtšela jsem vyphal tselej kof s hadry a...“

„Drž už hubu, ty blbče!“ Naštvaně jsem položila hovor a pomalu to nemohla rozdýchat. Byl opravdu tak hluchý? Nemohla jsem mu to prostě normálně vysvětlit. Telefon se po chvíli opět rozezvnil a já ho naštvane zvedla znovu: „Co je!“

„Zplopadenej syftém, nits zaf nefunkuje. Jakofe se Alfons Kafpah ‘menuju, phísaham, fe jednou vyfešim pŕíhípad s náhlou nefunktsí hovohu!!!!“ řval jako pomatený do sluchátka. „Zdeno, já fe na to můfu vykaflat! Uf se mi to ftalo afi po ofmý. Kdyf se mi to ftalo napofled, jo, tak jfem nemoh dovyyjednat tu fýhodnou pŕjftšku s RPFN devadefát ofm profent.“

Rozhodla jsem se sluchátko nezavěsit, jelikož by mi pořád jenom volal a na to já neměla příliš nervy, a tak jsem ho jen nechala viset za drát a sama šla udělat něco pro paní Květinovou. Do pokoje, kde ležela, jsem už opravdu nechtěla vstoupit. Začala jsem volat policii, během toho, co se ze sluchátka ozývalo: „No a fšera jfem hwál šachy f Kubou napwotí, co bydlí, no...“

Kripl, pomyslela jsem si na krátkou chvíli, ale poté jsem se na chvilku zastyděla. Číslo pořád nikdo nezvedal, dokud se hlasitě ze sluchátka neozvalo:

„Zdeno, pofkej, někdo mi volá...“ a zavěsil. Nestačila jsem se divit, když se z mého telefonu ozval Alfons Kašpar, dispečer technikou nepolíbený.

„Policie Čefké republiky, jak fám mohu pomot-si?“ Věděla jsem, že jsem v háji. Začala jsem brečet a do telefonu rvát: „Přepoj mě na jinýho dispečera, pro-

sím, jen už ty ne!“

„Halo? Protš u febe nemam penífe? Ale pŕosím fás, já mam u febe ftináct tífíc kowun čefkých a...“

Nenechala jsem ho dokončit, a znovu zoufale zařvala do sluchátka: „Jinýho dispečera!!!!!!!!!!!!!!!!!!!!“ slzy vzteku a beznaděje se mi lily do očí. Ale ten trouba opět nezklamal: „Černá tafka? Tu mam teť pod nohama, fíte? Já...“ Já už jsem nemohla a tak jsem jen zavěsila a rozhodla se, že místo do školy, tak zajdu na policii osobně a vše jí vysvětlím. Udělala jsem si pár fotek na mobil a screenshotla jsem, že jsem opravdu volala policii.

Hodiny paní Květinové ukazovaly už osm hodin a čtyřicet minut ráno a já tedy šla ze sedmého patra co nejrychleji dolů, aniž bych se zastavila a cestou po chodníku jsem volala své mamce, co se stalo.

„Cože????!!!!!!“ odpověděla mi moje matka „To si děláš pr...to nemyslíš vážně? Proboha, proboha...“ snažila se popadnout dech „Přijedu na stanici a bude se to setsakramentsky řešit, aby tam nějaký starouš dělal takový eehehhhrhf...“ běsnila zlostí.

A tak jsme se tam opravdu sešly. Mamka byla opravdu ustaraná, pořad se mě ptala, zda jsem v pořádku. Říkala jsem, že to vše zvládnou, ale cítila jsem, že je to na mě trochu moc. Nechtěla jsem tím ale ovlivnit mamku.

Vypovídala jsem panu policajtovi asi půl hodiny o mrtvole, o krvi a její ráně a spoustě much kolem ní. Často mi tekly i slzy. A poté jsem se dostala i k panu Kašparovi: „Volal na pevnou linku paní Květinové, ale když jsem se mu to snažila vysvětlit, tak mluvil o jiných věcech...“ řekla jsem panu policajtovi.

„Náš pan Kašpar je už velmi starý pán, slečno Gertrúdová...“ odmlčel se a poté pokračoval: „Jenže se této práce nechce vzdát. Po vaší dnešní výpovědi víme, že ho musíme propustit, kvůli nedostatečné pozornosti při práci.“

„No, to není vše, ale,“ opáčila jsem „když mi to ten Váš kolega zase zvedl za policii, tak neslyšel. Kolik obětí takhle skončilo jako já?“

Na jeho tváři jsem viděla velmi strnulý výraz. Došlo mu to, co došlo mě, když jsem volala na jejich linku. V tu chvíli někdo zaťukal na dveře místnosti, v nichž jsme seděli.

Objevil se tam starý pán, a aniž bych viděla jeho cedulku se jménem, věděla jsem, kdo to je. Malá postava,

zestárlý obličej, brýle s asi dvanácti dioptriemi a opíral se o hůl. „VY!“ zakřičela jsem našťavaně „VY BYSTE NIKDY NEMĚL PRACOVAT U POLICIE!“

Zůstal stát mezi dveřmi a poté řekl: „Na policejní stanici nětso hnije? Fuj!“

„Kolego Kašpare, prosím, posad'te se. Dnes se tu stala spousta věcí,“ řekl policista a pokynul svému spolupracovníkovi, aby si sedl.

Starý pán se ale jen tak podíval a opět nezklamal: „Vám tu fšem fnat dhbe, ne? Nejdříf hnije ftanice a pak fe tu nahlomadilo fmetí. O tšem to fakra mluvíte!?“

Začal strašně běsnit a jeho kolega se s ním začal hádat. Moje mamka začala na ty dva řvát, ale nemělo to smysl. A tak jsme se na ně jen dívaly a já pocit'ovala vztek policisty, který mě vyslychal – s panem Kašparem se to opravdu nedalo...

Po chvíli starý policista natolik zrudnul, že mi přišlo, že mu jde pára z uší. Ti dva po sobě křičeli už asi pět minut v kuse a nikomu na základně to nepřišlo divný. Asi bych se sama nedivila, kdybych zjistila, že tu pracují jen dva lidi denně. To, co se tu dělo, byl jen cirkus, nic víc.

„A já ti na to fehu!“ zakončil svou řeč pan Kašpar, než...zkolaboval.

My s mamkou jsme dále odmítaly spolupracovat a tak jsme radši odjely domů a obloukem se vyhnuly bytu paní Květinové a po těžkém dni jsme si objednaly pizzu a matka pro jistotu vytáhla tři krabičky cigaret, aby to aspoň trochu rozdýchala.

A jak to vše skončilo? No...

Naši policejní stanici ZAVŘELI. Což se mohu jen radovat, protože to byla jen velká katastrofa. Do školy za Jelčou a ostatními horory jsem se radši dlouho nepodívala a začala jsem chodit na terapie. Po tom všem se mi nejspíš odpařil mozek.

Případ paní Květinové se ale začal konečně brzy řešit a mě se tak ulevilo, že měla pořádný pohřeb a že se hledá viník. Všechno mělo zdánlivě dobrý konec...i konec pana Kašpara.

Ten tehdy na stanici dostal infarkt. Naštěstí přežil. Nebo na neštěstí? Díkybohu ztratil práci, ale dodnes si to nejspíš plně neuvědomil stejně tak jako fakt, že paní Květinová nežije. Dostal se do domova seniorů a tam může spokojeně dožít svůj život...

A tohle byl můj nejšílenější příběh z jednoho dne.

Markéta Štěříková

Záhadný zvuk

Nastal rozbřesk. Paprsky brzkého slunce se odrážely v okně a na stěně vytvářely světelné divadlo. Jako každou uklízečí středu, kdy rodiče jsou u prarodičů a já mám na starost úklid. Naštěstí pro mě mi už zbývá uklidit jenom kuchyň, která je nejmenší místností v našem domě.

Pomaloučku drhnu v ruce nádoby a přemýšlím, co budu dělat potom. „Možná si půjdu zaběhat nebo bych mohla zavolat Kláře...“

Mé přemítání náhle přerušil šramot. „Sakra!“ Vyděším se a upustím jeden z talířů. Pro moji smůlu to byl zrovna mámin talíř. Hups! Za tohle asi pochvalu nedostanu, i když? Opatrně se sehnu a nadzvednu rudý koberec ležící na podlaze z černého kamene. Co oči nevidí, to srd-

ce nebolí.

Hluk se ozve znovu. Vychází asi z vedlejší místnosti. Obezřetně kráčím k zamčeným dveřím. Možná to byla jen kočka nebo se komínem prohání meluzína.

Opět ho uslyším. Tentokrát ale o něco silněji. Pomalu беру za kliku a otevírám rozvrzané dveře v naději že se mi moment pravdy podaří oddálit. Může to být i zloděj vkrádající se do domu. Po chvíli se neudržím a dveře nechám rozletět dokořán. Za dveřmi uvidím malou chlupatou černou kuličku požívající na jídelním stole moji pozdní večeři. Moje kočka Moči.

„Ty chlupatej postrachu! Víš jak si mě vyděsil!“ nadávám Močimu zatímco se mu dívám do jeho onyxových očí. Náhle uslyším něco spadnout. Zní to strašidelně. Moči sedí přede mnou.

Jdu za tím zvukem. Přicházel odněkud ze zdola. Kráčím dvě patra dolů až se zastavím na posledních schodech. Tohle místo nemám ráda. Zatuchlé stěny, vlhká podlaha a mráz běžící mi po zádech tady tomu ještě dodávají na děsivosti. Sklep. Nejtemnější místo v domě.

Z pouhého šramocení se stává rámus.

Něco tam dole je. Opatrně kráčím po schodech a přitom se snažím si nevsímat věcí okolo. Nevnímám strach. Nevnímám temnotu okolo sebe. Na pátém schodu zazní opět hlasité rachocení. Srdce se mi rozbuší ještě rychleji. Nezvládnu to. Nezvládnu nevnímání strach. Už jen tři schody a bude po všem. Jen tři schody a můžu jít zpět. Hluk zesílí. Zbývají jen dva. Oči mám do široka otevřené a má ruka je připravena sáhnout po vypínači. Už jen jeden a od nočních můr jsem vzdálená jen pár centimetrů. Rychle stisknu vypínač.

Stojím příkrčeně a rukama jsem připravená se bránit. Konečně před sebou vidím tu stvůru vydávající děsivé zvuky a podmiňující veškerou mou děsivou fantazii...

Mou druhou černou kočku.

„Oba dva vás nenávidím...“

Emá Hájková

Osudná schůzka s mrtvou

Hlasitá hudba mi duněla v uších. Za víčky jsem viděl barevná světla, která divoce blikala. Modrá, fialová a červená se neustále střídaly. Vůbec jsem nevěděl kolik jsem toho za dnešní večer vypil. Jen stěžl jsem si pamatoval, kde vůbec jsem, takže se tenhle fakt nezdál příliš podstatný. Svět se mi začal točit už tak při sedmém panáku vodky, a od té doby jsem zapomněl počty. Teď jsem se prostě jen snažil udržet na nohou uprostřed parketu a neupustit lahev piva co jsem držel v ruce. Pohyboval jsem boky do rytmu a poklepával nohou. Bylo mi krásně. Zvedl jsem hrdlo flašky k ústům a chtěl se napít. Najednou se však hudba změnila v naprosto příšerný zvuk. V jednu chvíli zněla naprosto nádherné songy, a v té příští začaly repráky nahlas a pravidelně pít. Okamžitě mě z nich rozbolela hlava.

„Do prdele, vypni to, ty idiote!“ zařval jsem na DJ. Když nereagoval, pomalu jsem se k němu na nejistých nohách rozešel. Pevně jsem stiskl ruku v pěst a už jsem se připravoval na to, že mu rozbiju hubu. Pak jsem najednou zavrával, a než jsem stihl cokoliv udělat, řítil jsem se k zemi. Na podlahu jsem ale nedopadl.

Probudil jsem se ve své posteli, zamotaný v modrý dece s budíkem, který mi zběsile zvonil u ucha. Vztekle jsem ho vzal a mrštil proti zdi. Svezl se po ní a přistál na zemi s uspokojivým bouchnutím. Dobře mu tak, hajzlovi. Zůstal jsem ještě chvíli ležet na zádech. V paměti se mi míhaly útržky včerejší kalby. Bylo to velké. Hodně velké. Slavil jsem moje 31. narozeniny, takže jsem to s chlapama pořádně rozjel. Pamatuju si jenom, jak jsem přišel do klubu a pak už mi všechno splývá v barevnou čmouhu. Se zasténáním jsem se nakonec posadil a promnul si spleené oči. Měl jsem pocit, jako by mi do hlavy někdo bušil kladivem a k tomu posypal jazyk suchým pískem. Potřeboval jsem pořádnou sklenici vody a paralen. Možná i plechovku piva. Všechno se to ale nacházelo v kuchyni, která byla neskutečných asi dvacet kroků od mého pokoje. Nebyl jsem si úplně jistý, že bych tam zvládl dojít, aniž bych sebou praštil o zem. Když ale nic nezkusíš, tak ani nic neuděláš Pepo, připomněl jsem si. Z touhle myšlenkou jsem se těžce zvedl a pokusil se rozejít. Moc to nešlo. Nohy jsem měl jako z rosolu, a spíš než aby dělaly kroky, zamotávaly se do sebe, že jsem o ně pořád zakopával. Skoro zázrakem jsem se ale za pár minut už přehraboval v sněhově bílé skřínce, ze které jsem nakonec vytáhl platíčko s léky. Pár jsem si jich vymáčkl do ruky a zapil pořádným lokem vody z lahve. Chutnala divně, tak nějak prázdně, a tak jsem se hned potom vydal ještě k lednici ze které jsem vyndal vychlazené pivo. Tekutina zašuměla, když jsem z ní odstranil víčko a zhluboka se napil. Jemné bublinky mě polechtaly na jazyku, a já si s šťastným povzdechem sedl. Zadíval jsem se z okna. Mohlo být tak dopoledne. Dopoledne! Uvědomil jsem si najednou. Už od sedmi jsem měl být na stavbě u Franty. No co. Dneska to kluci jednoduše zvládnou beze mě. Znovu jsem si pořádně přihnul. Protože já tam fakt nejdu. Spíš si lehnu na gauč, otevřu lahvinku nebo dvě, nejlépe tři a budu jen tak odpočívat.

„Joo, to bude nejlepší.“ Spokojený, jak jsem to

hezky vymyslel, jsem dopil zbytek piva, a protože v lednici už žádné další nebylo, znovu jsem se zvedl a došel si pro panáka vodky.

Mohly být tak dvě hodiny, když mi došly cigára. Prohledal jsem snad všechny šuplíky a místa, kde by mohly být, a nic. Neměl jsem dokonce ani trávu, ze které bych si mohl něco ubalit. Naštvaně jsem mrskl ovladač od televize proti dveřím. „Kurvaaa.“ Zasténal jsem. Proč mi musely dojít zrovna teď? Chtěl jsem si pořádně zakouřit na balkóně, ale teď nemám s čím. Do trafiky pod náma se mi nechtělo, nohy mě ze včerejška bolely ještě teď. A ta spousta schodů, které bych musel scházet...

Nahlas jsem si povzdechl. Znovu jsem prohledal skříň a svoje kapsy a došel jsem k smutnému závěru. Budu si tam prostě muset zajít. Jiná možnost není. A tak jsem po chvíli tichého nadávání tedy vstal a došou-

ral se ke dveřím. Cestou mi hlavou projela silná bolest, až jsem se zakymácel. Paralen už pomalu přestával účinkovat, ale to by mělo vyřešit pár nádechů kouře a možná nějaký ten alkohol. Ze zvyku jsem věděl, že po něm se na všechno nejlíp zapomíná.

O pár minut později jsem se vši silou přidržoval zábradlí, abych odolal gravitaci, která jakoby mě každým krokem chtěla stáhnout k zemi a sestupoval dolů po schodech. Byl jsem tak v půlce, když jsem si všiml otevřených dveří nějakého bytu. Jakej debil si za sebou nezavírá, uchechtl jsem se.

„Heej, máš otevřený dveře, ty kriple!“ zařval jsem do prázdného prostoru za nimi. To, že se nikdo neozval, mě docela naštvalo. Jestli se mě ten člověk opovažuje ignorovat... „Do prdele máte otevřený dveře povídám!“ zahulákal jsem znova. Když zas nikdo neodpověděl, nasraně jsem se k nim vydal. Na vratkých nohou jsem překročil práh a chvíli čekal. Nikdo mě ale nevyhodil. Divný, pomyslel jsem si. Ale pak mi došlo, že ten někdo, kdo tu bydlí, možná šel ven a tehdy zapomněl zavřít. A to znamenalo, triumfálně jsem se usmál, že tu nikdo není, a možná tu jsou prachy. A tudíž mi nikdo nemůže zabránit, abych si je jednoduše vzal. Najednou se ta procházka dolů nezdála být zas tak špatná.

Předsíní bytu byla modře vymalovaná a mé kroky tlumil huňatý fialový koberec. Ta jeho barva se mi nelíbila, tak jsem si na něj odplivl a šel dál. Prošel jsem nevelkou kuchyní a protože jsem usoudil, že tady by svoje prachy nikdo neschoval, zastavil jsem se až před

dalšími dveřmi. Na nic jsem nečekal a prudce je rozrazil tak, až narazily do vedlejší stěny, ze které se na zem snesla kupička omítky. Udělaly samozřejmě pořádnou ránu, ale nad tím jsem si nelámal hlavu. Už bylo jasné, že jsem v bytě sám. Udělal jsem krok a ocitl se v pokoji.

Přímo přede mnou stála zády ke mě otočená pohovka, za ní televize a napravo pečlivě ustlaná postel s růžovým povlečením s kočičkami. Toho všeho jsem si ale nevšímal. Moje pozornost byla soustředěná na nevelký hnědý stůl úplně vzadu v rohu. Vypadal totiž úplně přesně jako takový typ stolku, do kterého si uložíte všechny svoje cenné věci včetně prachů ve víře, že je nikdo nenajde. Lidi ale nepočítají s tím, že zloději jsou chytrý a tyhle triky poznají. Okamžitě jsem se k němu rozešel a klekl si před ním na zem. Drobná dvířka jsem otevřel takovou silou, až se jeden pant odlomil. Dychtivě jsem nahlédl dovnitř. Musel jsem se široce usmát. Ležela tam taštička, ze které vyukovala stovka, a když jsem ji vzal do ruky, našel jsem tam uvnitř dalších deset. K mé smůle to bylo všechno, co tajemná skříňka obsahovala, ale i tak se mi v hrudi rozlil pocit vítězství. Celých 1000 korun jsem měl naposledy v ruce, když mi bylo deset a babička mi je dala k narozeninám se slovy, ať si něco koupím. Samozřejmě, že jsem je hned všechny utratil u blízkého Vietnamce, a od té doby jsem tolik peněz nikdy nenašetřil.

Někdo jiný by teď nejspíš odešel šťastný, že něco takového našel. Já jsem byl ovšem důsledný a mnohem chytřejší než běžný zloděj. A tak jsem si obálku zastrčil do zadní kapsy kalhot a přesunul se k konferenčnímu stolku pod televizi. Zrovna když jsem ho chtěl otevřít když jsem koutkem oka něco zahlédl. Obličej! Přímo za mnou. Ztuhl jsem. Pak jsem se zprudka otočil, připravený dát někomu do držky. Nikdo za mnou ale nebyl. Nebo, abych byl přesný, nestál. Na pohovce, kterou jsem před tím přehlédl, ležela paní. Kůži měla vrásčitou, na nose staromódní brýle a zaba-

lená byla v chlupatém zeleném županu. Vypadala velmi staře. Poznal jsem ji. Byla to ta babka, která na mě vždycky na schodech řvala, že tam

hází nedopalky.

„Mrcha jedna!“ ulevil jsem si nahlas, a hned vystrašeně zmlkl. „Ty debile, vždyť ji můžeš vzbudit!“ Ale ona se pořád nehýbala. A ani nedýchala, uvědomil jsem si, když jsem si ji pořádně prohlédl. Lehce jsem do ní šťouchl prstem. Pak silněji.

„Haló?!“ Nakonec jsem s ní zatřásl. „Haló, vstávejte ženská.“ Nic! Najednou mi to došlo. Musí být mrtvá, napověděl mi můj mozek. Nehýbala se, nedýchala a její kůže byla pod mýma rukama divně studená. Raději jsem ji pustil.

„Ty vole.“ Ulevil jsem si nahlas „Ty vole, ty vole, ty vole,“ zopakoval jsem několikrát. Byla fakt mrtvá. Rozbolela mě hlava. Nežli jsem stihl najít odpověď na otázku, co budu sakra dělat, vedle mě zazvonil telefon. Při tom zvuku jsem sebou trhl. Zazvonil ještě jednou, podruhé, po-

třetí...nepřestával. Jeho vyzváněcí tón byl tolik podobný mému budíku, že se bolest za mýma očima roztepala ještě silněji, než před tím. Nemilosrdně mi bušila do spánků jako kladivo, až jsem našťavaně zavrčel. Do prdele, nemůže přestat volat? Nepřestal. A tak jsem prudce natáhl ruku a hovor zvedl.

„Do píci, přestaň vyzvánět, bolí mě z toho hlava,“ vyhrkl jsem dřív, než člověk na druhém konci stihl něco říct. „Rozumíš ty hajzle? Jestli toho nenecháš, rozmlátím ti ksicht!“ Chvilí bylo ticho. Nato se ozval dívčí hlas.

„Jsi to ty Viktoro? Zase jsi pil vid’? Stejně jako minule.“

„Já nejsem žádnéj Viktor, do prdele, hej! O kom to do prdele mluvila?“

„A jsi taky, vid’? Stejně jako minule, ale to je jedno. Dej mi prosím tě babču.“

„Žádnou bábu ti dávat nebudu, ty čubko,“ vyjel jsem na ní.

„Říkám ti jasně, dej mi babičku. Snad jsi jí zase nevzal mobil. No tak, kde je?“ Ta holka mě vytáhla čím dál tím víc.

„Ta tvoje bába je...“ Najednou jsem se zarazil. Nemohl jsem přece říct, že je mrtvá, došlo mi. Co kdyby mě pak podezřívala, že jsem to udělal já? To jsem nemohl dopustit.

„Tak kde je? Dej mi ji už!“ Začínala být netrpělivá

„Ona sakra nakupuje!“ Vypadlo ze mě nakonec.

„Nakupuje? Kdy se vrátí?“ V jejím hlase zaznívalo podezření.

„Jo, nakupuje. Je v krámu!“ Dělej musíš být přesvědčivější, zařval jsem na sebe v duchu „Chce vařit knedlo zelo. Šla pro vepřový,“ rychle jsem dodal: „Pryč bude ještě tak hodinu.“ Snad jí to stačilo.

„Tak dlouho?“

„Jo, takhle dlouho!“ Už mi docházela trpělivost. Ve vězení jsem ale fakt nechtěl skončit, a tak jsem se snažil trochu krotit.

„No jo.“ Uslyšel jsem povzdech. „Tak jí pak řekni, ať zavolá zpátky, ano?“

„Jo, řeknu jí to.“ No tak, zavěš už. Mé přání se splnilo o pár vteřin později.

„Tak se měj Viki.“ Konec. Oddechl jsem si. Pak mě zaplavil vztek, že mi někdo řekl Viky, a tak jsem vzal sluchátko znova do ruky a jedním pohybem ho zlomil. Trochu to pomohlo, že jsem se dokonce i trochu hrdě usmál. Sakra, dobře jsi to vyřešil Pepo, pochválil jsem se. Teď bych už konečně moh jít ven a pořádně se za tohle zlít. Tu bábu už stejně nikdo nevzbudí. Nežli jsem vyšel z domu, ještě jsem několikrát upadl. Schody se mi pod nohama houpaly, chodník taky, ale stejně se mi podařilo dojít až ke kiosku. „Cigára, a pivo,“ poručil jsem. Když jsem pánovi v okýnku podával zmuchlanou stovku, ušklíbl jsem se. Ta babka už je určitě potřebovat nebude.

Při prvním loku chladného piva se mi na tváři rozlil úsměv. Nezmizel mi z ní, ani tehdy, když jsem se úplně namohl v polosedu opíral o špinavou popelnici. Bylo mi krásně. Pomalu se mi začaly zavírat oči a

já už se připravoval na to, že usnu. Najednou jsem ale koutkem oka zaregistroval malej stín za rohem. Normálně by mi byl jedno, ale něco mě k němu přitahovalo. Silou vůle jsem otevřel víčka a pořádně se posadil. Byl to člověk. „Heeej! Vylez!“ zakřičel jsem směrem k postavě. Pohnula se a já málem dostal infarkt, Oči mi putovaly od nohou v pantoflích k lemu zeleného chlupatého županu a dál nahoru, až se setkaly s vrásčivým obličejem. Nebylo pochyb. Byla to ta bába z gauče. Rychle jsem pořádně zatřepal hlavou, jestli se mi to jenom nezdá. Nezdálo. Bába tam stála dál a dívala se na mě svýma šedýma očima. Vyděšeně jsem se hned vyhrabal na nohy. Co tady kurva dělá? Copak mrtvolý chodí?! Od teď už jo, odpověděl jsem si, když ta ženská náhle udělala krok směrem ke mně. A pak další, a další.

„Nepřibližuj se,“ zařval jsem. Nezastavila se. Podrážky jejích pantoflí pleskaly o chodník a rukávy županu povlávaly v větru. Byla už tak blízko, že jsem mohl vidět její černá bezzubá ústa. Už jsem to nevydržel. Z hrudi se mi vydral zděšený výjek. Otočil jsem se a zkusil prchnout pryč a hloub do popelnicové uličky. Nohy mi klouzaly po mokřích dlažebních kostkách a omámené alkoholem o sebe zakopávaly. Za sebou jsem slyšel její hlasité oddechování. Najednou byla přede mnou zeď. Nepřemýšlel jsem a okamžitě zabořil nohu do první prohlubně, a začal se soukat nahoru. Pod sebou jsem slyšel babčino supení.

Zaplavila mě čirá hrůza. Najednou mě její kostnatá ruka chytla za kotník. Vyjekl jsem jako malé děčko. Zběsile jsem trásl nohou, ale nepomáhalo to. Zkusil jsem se vyškubnout, ale to jsem dělat neměl. Smekla se mi ruka, pak i druhá noha a na té zdi jsem visel jenom za pravačku. Hlasitě jsem zakřičel. „Pomoc! Pomoc!“

Nikdo neodpovídal. Ruka pomalu klouzala. Už to dlouho nevydržím. Pohlédl jsem dolů, jestli tu stařenu nemůžu alespoň kopnout do obličeje. Jenomže...

Jenomže pode mnou byl jenom beton. Žádná bába, žádný župan, jenom pár popelnic. To se mi to do píči zdálo? Nestihl jsem to domyslet, protože mi prsty definitivně sklouzly a já najednou letěl...

Ještě jsem stihl pořádně zařvat, a pak jsem dopadl. Nežli všechno zčernalo, prolétlo mi hlavou, jak je ta zem do prdele tvrdá.

Eliška Janoušková

Metro

Pokračování z minulého Prostoru

Nastalo ticho. Po asi tak minutě mužský hlas ironicky zakašlal a pronesl: „To, že si moje dcera neznamená, že si takhle bude dovolovat! Pokud ti vadí, že jsme zabili 68 lidí tak si zbal a zmiz! Tvoje maminka bude ráda, že se jí dcera vrátila.“

„Tati moc dobře víš, že mě máma nesnáší! Nikdy nezapomenu na to, jak mě v pěti letech zamkla na celý den do koupelny, protože se uráčila jít se svými kamarádkami ven.“

Mezitím Agentka dál poslouchala. V hlavě si říkala: „Má to cenu? Má cenu je zabásnout teď? Nemám dost důkazů. Ještě není ta chvíle.“ Pistoli, kterou měla připravenou schovala a šla k Thomasovi. Nahlas prohlásila: „Našla jsem ty, kteří unesli a zabili těch 68 lidí. Ale pořád není dost důkazů.“

Všechno rázem ztichlo. Emily došlo, že ji všichni slyšeli a podívala se na Thomase. Začali utíkat. Neznámí lidé se za nimi rozběhli s nabitými pistolemi. Začali střílet. Strhla se přestřelka. Jeden z těch mužů se obrátil na druhého: „Jak se sem do prdele dostali?!“

„To nevím! Marco a Polo asi venek neohlídali!“

Agentka Emily s Thomasem vyběhli z metra. Stále tam stála policie. Muži přestali střílet. Uviděli Marca a Pola ležet na zemi. Viděli policisty. Dali se na útěk, policisté za nimi. Emily i Thomas měli klid.

„Je tady policie dobrá?“ zeptala se Agentka Thomase.

„No, úplně nejlepší nejsou. Jinak by přece tady neumřelo 68 lidí.“

„Už 69,“ křikl na ně kolemjdoucí chodec.

„Musíte něco udělat Evansová. V Silverbrookoo žije 210 obyvatel. Pokud mě matematika neplete, tak už jenom 141.“ naříkal Thomas.

„Uděláme“, řekla. „Teď jdu domů přemýšlet.“

Když Emily přijela domů, uvařila si černý čaj s citronem a medem, zatopila v krbu a sedla si do křesla. Během přemýšlení tupě zírala do ohně. V hlavě jí létala jedna myšlenka za druhou. Jak ty lidi z metra znovu najít? Jak získat dostatek důkazů? Nebo proč to vůbec dělájí? Bylo už hodně pozdě, a tak se rozhodla jít spát.

Mezitím v opuštěném metru probíhala další schůzka. Ten mužský hlas, který předtím Agentka slyšela, patřil Adamovi Emberstoneovi. A ženský Adele Emberstoneové. Adele byla dcerou Adama.

„Už zbývá zabít jenom jednoho člověka. Pak budeme mít hotovo. A šéfk nás pošle zase někam jinam,“ radoval se Adam.

Adele nebyla ráda. Nebyla ani nerada. Bylo jí to jedno. Moc dobře věděla, že s tím nic neudělá a dál bude muset přihlížet.

„A toho posledního zabiješ, ty moje dcero Adele,“ prohlásil Adam.

„Cože?!“ zděsila se Adele.

„Myslel jsem, že jsi to chtěla.“

„Na to jsi přišel jak, panebože?“

„Když jsme měli schůzku dneska odpoledne tak ses vztekala že jenom vraždíme a že si nemůžeme užít peníze. Pochopil jsem to, že žárlíš, že si to taky chceš vyzkoušet.“

„Ne, to jsem fakt nechtěla. Uvědom si, že všichni děláte špatné věci!“

„Řekla si to pozdě Adele. Zabiješ Thomase Smitha, ať se ti to líbí, nebo ne.“

„K tomu mě nedonutíš.“

„Že ne? Pokud to neuděláš, tak tě pošlu zpátky k mámě. Pak ještě budeš prosit, abys Smitha zabila,“ řekl chladným monotónním hlasem Adam.

Dokončení příště

Daniel Valuš

Střípky z uplynulých měsíců

Festival tvorby žáků ZUŠ

Před koncem uplynulého roku, přesněji 27. listopadu 2024, se žáci Základní umělecké školy Járy Cimrmana přihlásili a aktivně zapojili do Festivalu ZUŠ. Pro představu jde o festival tvorby žáků všech ZUŠ, jehož pořadatelem je Krajská umělecká rada Karlovarského kraje. Ještě před vlastním festivalem připravila naše ZUŠ, konkrétně výtvarný obor, výstavu prací žáků, se kterými se veřejnost mohla seznámit v prostorách Městské knihovny.

Festival byl rozdělen do tří dnů. První den byl věnován tanci, druhý divadlu a poslední den patřil hudebním oborům. Konal se v karlovarském Městském divadle. Naši školu na něm reprezentovalo klavírní trio pod vedením Bc. Vladimíra Kubálka. Trio hrálo ve složení: **Amálie Balharová** – klavír, **Kristýna Vaníčková** – housle a **Anna Bartošová** – violoncello.

Na snímku je úspěšné trio ve složení (zleva) Amálie Balharová, Kristýna Vaníčková a Anna Bartošová.

Karlovarský kraj ocenil nejlepší studenty

V sále kulturního domu v Lokti Dvorana proběhlo koncem minulého roku oceňování žáků základních, středních i uměleckých škol celého kraje, kteří v uplynulém školním roce vzorně reprezentovali svou školu i město a výborně se umístili v různých celostátních, ale i mezinárodních soutěžích. Ocenění spolu s odměnami předali žákům i studentům již tradičně zástupci Krajského úřadu Karlovarského kraje. Kromě šeku do obchodního domu Varyáda dostali také jako upomínku „poleno“ - nově profesionálním výtvarníkem zpracované upomínkové sochařské dílo.

A kdo z našich ocenění získal?

Mezinárodní festival dětské výtvarné tvorby Paf Tachov

– **Viktorie Pimperová**, 3. Místo

Etudissima 24, celostátní klarinetová soutěž Praha –

Františka Katreniaková, zlaté pásmo, vítěz II. kategorie, **Kristýna Říšská**, zlaté pásmo, **Anna Oslovičová**, zlaté pásmo a cena za barevný klarinetový tón.

Celostátní výtvarná soutěž na keramickou sošku patrona

Národního památkového ústavu v Lokti –

Štěpánka Hrdinová, 1. místo

Žákyně a žáci naší školy, kteří se skvěle umístili v celostátních soutěžích se svými učiteli v Lokti, kde v sále Dvorana převzali z rukou zástupců Krajského úřadu Karlovy Vary ocenění.

Celostátní soutěže –

hra na housle: 4. kategorie,
Kristýna Valíčková, 2. místo

hra na kontrabas: 1. kategorie:
Antonín Randis, 1. místo

Literární tvorba, celostátní soutěž Brno

Markéta Štěříková, 5. kategorie, Zlaté pásmo

Na snímku úplně vpředu je Markéta Štěříková, ZUŠ Františkovy Lázně, která postoupila se svou povídkou do celostátní soutěže literární tvorby konané v Brně. Snímek je ze sálu na JAMU Brno, kde převzala Zlaté pásmo. vku v

Město rozveselil masopustní průvod

Tuto akci ještě připomíná fotoreportáž na první straně.